

Ale maminka má moc práce a za paní učitelkou se nedostane. A Richard zlobí dál. Skoro každý den něco vyvede.

Jednou přijde Madynka domů s velikou černou skvrnou na nových šatech. Samozřejmě Richard. Jindy má psací tabulku rozlomenou vejpůl. Richard ji totiž popadl a mrštil jí o zed'. Chtěl zjistit, jestli to vydrží. Nevydržela.

V učebnici má Madynka obrázek královny, která kdysi vládla ve Švédsku, a děti se o ní učí, i když je už mrtvá. Jednoho dne má královna na obrázku vousy a knír.

„Ale, ale Markéto, do knížek nesmíš čmárat,“ napomene ji přísně maminka.

„To jsem neudělala já,“ hájí se Madynka, „to byl Richard.“

„Richard by zasloužil výprask,“ podotkne Líza.

Každý den Madynka vypráví u oběda o tom hrozném Richardovi a o jeho kouscích. Paní učitelka je na něj tak rozzlobená, že to

svět neviděl. Richard ruší při hodinách a skoro pořád stojí v koutě na hanbě.

„Představte si, dneska mi snědl gumu.“

„Snědl ti gumu?“ zeptá se maminka zděšeně.

„Ten kluk nemůže být normální,“ vrtí hlavou tatínek.

„Richard by zasloužil výprask,“ řekne Líza.

Jednou přijde Madynka ze školy a má zbrusu nový účes. Richard zase řádil. Půjčil si její nůžky na ruční práce a cestou domů jí ostříhal ofinu. Ta vypadala!

To byla poslední kapka do poháru maminčiny trpělivosti. Už to takhle nenechá.

„Zítra jdu do školy a promluví si s paní učitelkou,“ rozhodne se pevně.

„Richard by...“ začne Líza.

„Mlč pořád,“ okřikne ji rozčileně Madynka. „Richard už žádný výprask dostat nemůže, protože byl dneska ve škole naposledy.“

„Vážně?“ podiví se maminka.

„On... už se mu nechce do školy chodit,“ prohlásí Madynka.

„Chce nechce,“ řekne maminka. „To si myslíš ty. Zřejmě se bude stěhovat a začne chodit do jiné školy, ne?“

„Bude chodit do jiné školy a bude tam jíst gummy,“ zaraduje se Líza.

O několik dní později má teta Lotta narozeniny. Bydlí ve žlutém domku blízko školy. Maminka s oběma děvčátky jí jdou po blahopřát.

Přímo před tetiným domem potkají paní učitelku. Maminka se zastaví a vůbec nedbá, že ji Madynka táhne pryč. Madynka s paní učitelkou nechce mluvit, ale maminka ano.

„Jakpak si vede naše Markéta ve škole, paní učitelko?“ zeptá se maminka. Vlastně by se ani nemusela ptát, vždyť Madynka sama říkala, že si vede skvěle. Ale maminka se těší, jak uslyší na vlastní uši paní učitelku říkat, že Madynka je nejlepší ve třídě.

Paní učitelka to ale kupodivu neřekne.

„Však ona se Markéta jistě zlepší, jen co si zvykne,“ spustí paní učitelka. „Některé děti si na školu zvykají pomalu a s obtížemi.“

Maminka se zarazí... copak paní učitelka Madynku řadí mezi takové děti? Což teprve takový Richard!

„A co ten Richard,“ zeptá se maminka, „to je dobře, že přestal chodit k vám do školy. To byla jistě úleva, zbavit se takového rošťáka!“